

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR SANT JORDI

Això d'escriure un article setmanal, a part de ser angoixant i alliberador al mateix temps, té unes curioses regles internes que amb els anys interioritzes de manera gairebé mecànica i natural. En el meu cas, una de les que més m'amoïnen està relacionada amb els terminis de lliurament o, cosa que és el mateix, aquest compromís de tenir-lo enllestit i enviat a la teva pacient editora amb una setmana d'antelació, la qual cosa fa que, força sovint, no puguis evitar manipular de manera dissimulada la seva cronologia per limitar tant com puguis la seva obsolescència.

Ara mateix, per exemple, malgrat que falten dos dies per a la diada de Sant Jordi, hauria de fer veure que ja tinc tots els llibres regalats i que les roses continuen lluint vermelles i llampants a casa. Però com que m'he curat en salut i us he explicat la trampa en el paràgraf anterior, he decidit no fer-ho. O sigui que si voleu saber la veritat, avui estic encara amb aquell rau rau de no saber si l'encertaràs amb la tria. I us explico per què.

A veure, el llibre per a la meua dona no em fa patir gaire, cada any se'l llegeix, no sabria dir-vos si per la meua habilitat llibretera o per un amor incondicional que ho perdona tot. Amb el nen, però, són figures d'un altre paner. Fins no fa gaire la seva voracitat lectora feia de cada Sant Jordi un dia d'extrema satisfacció i cofoisme patern agut. S'ho empassava tot, còmics, llibres il·lustrats i, sobretot, les novel·les de ganàpies amb la mà trencada per ficar-se de peus a la galleda amb les seves malifetes. Però això era abans; ara no, ara està a punt de fer-ne catorze i el seu grau d'exigència literària s'ha expandit tant com la talla dels seus calçotets. "Això ja m'ho he llegit a l'escola fa mesos", "Aquest llibre és molt avorrit" o -la que fa més mal- "Papa, que ja no tinc vuit anys!" són respostes que de tan sentides m'acompanyen en moltes nits d'insomnis casolans.

O sigui que aquí em teniu, dues hores llargues buscant un llibre que encara no hagi llegit, un d'aquells que el torni més revolucionari, més rebel, més lliure; una lectura que l'ajudi a estimar millor, a entendre i escoltar, però que també que el faci riure i emocionar-se. En resum, un llibre que l'ensenyi a ser més bona persona. Sí, ja ho sé, potser estic demanant massa, però no patiu. Quan llegiu això ja hauré fet la tria i vosaltres, per a sort meua, mai sabreu del cert si l'he encertat. ✖

LLUÍS
GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE PARE

MARC ROVIRA

JOSEP BURGAYA "ELS PARES SEMBLEM ADOLESCENTS"

FRANCESC ORTEU

Les societats modernes són societats infantilitzades. Així se'ns tracta, i així ens comportem. Tenim instints poc dirigits per una cultura que no posseïm. Saltem d'un desig a un altre, incapaces de cap reflexió complexa. Hem perdut el sentit del temps, del passat i del futur.

Què vols dir, amb això del temps?

Pretenem viure en un present perpetu. Com diria Gil de Biedma, tardem a adonar-nos que envellir i morir conformen l'únic argument de l'obra. Potser als pares ens resulta difícil tractar amb adolescents perquè nosaltres mateixos tenim comportament d'adolescent.

I tot això, per què?

Ens costa assumir un rol que ha de combinar afecte amb autoritat. Pretenem ser col·legues dels fills i quan aquesta estratègia es frustra tendim a reaccionar de manera autoritària, un comportament que justament

posa en evidència que no tenim autoritat.

Com ho viuen els fills?

No volen que ens comportem com ells i quan tendim a fer-ho els fa vergonya. Ens volen com a referència, algú que transmet seguretat. Necessiten afecte, però també exigència, un marc de referències personals, vitals, culturals.

Fes una crítica a la teva generació de pares.

Crec que volíem posar en pràctica una educació que combinés sentit d'autoritat amb bon rotllo. Es tractava d'evitar una educació repressiva, però fixant límits. Després ha vingut una mena d'educació no educativa, un *laisser faire*, *laissez passer* que ha dut a uns fills amb escàs sentit dels límits. Sembla haver-se imposat la idea que als fills cal fer-los tota mena de concessions.

Cada generació de pares té la seva guerra.

Ara el tema digital és una autèn-

Doctor en història contemporània i pare de l'Ot i el Blai, de 25 i 22 anys, i dels no biològics Marc i Jana, de 25 i 20. Professor a la Universitat de Vic, publica 'La política malgrat tot. De consumidors a ciutadans' (Ed. Eumo)

tica plaga bíblica. No volem reconèixer una multitud d'efectes perversos: distracció, superficialitat, aïllament, relativisme moral, incapacitat de concentració, impossibilitat de raonaments complexos... Tot això els pares ho han incorporat amb autèntica fruïció. Hi ha un delit per ser i no ser als llocs, per actuar com si fóssim sempre en un lloc interessant. Hem transmès als fills una pulsio de malcriats, de voler-ho tot i voler-ho ara.

Com els has intentat transmetre certa sensibilitat política? Mai els he donat la tabarra però, certament, a casa la política és un tema de conversa habitual. Han entès com un fet natural que les persones tinguin un compromís polític. No sé si jo hi tinc gaire mèrit o és fruit del desenvolupament natural de la seva curiositat. Més que adscrits a cap organització, són persones intel·lectualment actives que han entès que la partida cal que es jugui en el terreny de la política.

Vist amb la perspectiva dels anys, què hauries fet diferent?

Hauria d'haver estat més amant a les pors i inseguretats que genera la infantesa. Els meus fills són forts emocionalment perquè es van construir una cuirassa i, de petits, van establir entre ells uns vincles indestructibles, enfront d'uns adults que no sempre estàvem a l'altura del que necessitaven. Te n'acabes adonant, i sap greu que tot aquell temps que no vas compartir amb ells ja no el pots recuperar. ✖

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
i Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat